

1

Evette McGlin tilde het deksel van de *slowcooker* op en snoof de geur op van de stoofschotel die de hele dag had geprutteld. Ze kon niet langer dan twee seconden van die hartige geur genieten voordat haar maag opspeelde. Snel roerde ze even in het mengsel van rundvlees en groenten en klikte de klemmen weer op het deksel. Ze zou blij zijn als er eindelijk een einde kwam aan deze ochtendmisselijkheid.

Na al die jaren dat ze het geprobeerd hadden, mocht ze niet klagen dat ze zwanger was. Maar ze was nu al vijftien weken onderweg en de ochtendmisselijkheid leek niet veel beter dan in het begin. Als ze afging op wat ze gelezen had in de torenhoge stapel boeken op haar nachtkastje, dan was het niet zo ongebruikelijk om je tijdens de hele zwangerschap een beetje misselijk te voelen, maar ze zag er niet naar uit om nog eens bijna zes maanden in deze achtbaan door te brengen.

De kookwekker ging af en ze bukte om de zelfgemaakte broodjes van de bakplaat te halen. Door al die zwangerschapshormonen werd ze een heuse Nigella Lawson. Niet dat Judd daar bezwaar tegen had. Ze glimlachte in zichzelf toen ze zich zijn reactie voorstelde wanneer hij het huis binnenkwam en voor de tweede avond op rij een zelf gekookte maaltijd op tafel zag staan. Misschien kreeg ze er spijt van dat

ze dit deed als Judd elke avond een zelfgemaakte maaltijd zou verwachten, maar het was gezonder om alles helemaal zelf te maken – en goedkoper.

Nu ze haar baan als manager van de Furniture Gallery had opgegeven, hielpen alle kleine beetjes. Als de baby er eenmaal was en zij thuisblijfmoeder zou zijn, gingen ze niet meer drie keer in de week buiten de deur eten.

Ze keek hoe laat het was op het klokje op de magnetron en wierp vervolgens een blik door het open keukenraam dat uitkeek op de oprit. Judd kon elk moment thuiskomen. De dagen waren aan het lengen, maar de lucht was nu donker, zelfs voor het eind van februari. Het rook naar regen. Ze hoopte dat hij niet in een storm terecht zou komen op de snelweg. Grappig. Voordat ze wist dat ze zijn kind droeg, had ze zich nooit zo bezorgd om hem gemaakt.

Ze liep naar de bijkeuken voor kaarsen en lucifers. Ze kon haar Nigella Lawson-imitatie niet tot in het oneindige volhouden, en ze konden er maar beter van genieten zolang het duurde.

Op het moment dat ze de deur van de bijkeuken sloot, barstte de hemel open. Grote druppels regen sloegen op het metalen afdak boven de achterdeur en ze liep naar het raam om dat te sluiten. Voordat ze halverwege was, rinkelde de telefoon. Dat was vast Judd.

Hij was altijd attent geweest, maar sinds de dag dat ze hem over de baby verteld had, was hij een grote softie geworden, die haar vertroetelde en aan al haar behoeften tegemoetkwam, soms zelfs zonder dat ze doorhad dat ze die had. Ze moest toegeven dat de lekkere maaltijden van biefstuk met gebakken aardappels misschien ook iets te maken hadden met zijn recente attentheid, maar hij verraadde zichzelf door lieve babywoordjes te fluisteren tegen haar buik. Hij zou het misschien niet toegeven aan de kerels op

het werk, maar hij was net zo in de wolken met deze baby als zij.

Ze keek op het schermpje wie het was. *W. Greene*. Hm ... niet Judd. Wie kenden ze die Greene heette? Het was zeker zo'n vervelende telemarketeer.

Ze pakte de telefoon uit de houder. 'Hallo?'

'Is Judd McGlin er?' vroeg een trillende vrouwenstem. Evette kon niet zeggen of die trilling door ouderdom of door emoties werd veroorzaakt.

'Nee, het spijt me, hij is nu niet thuis. Kan ik een boodschap doorgeven?'

Het was lang stil. Even dacht Evette dat de verbinding verbroken was, maar de bibberende stem klonk weer. 'Vraag of hij Carla Greene wil bellen ... Carla Jackson Greene, alsjeblieft.'

'Momentje.' Ze noteerde de naam. 'Mag ik vragen waar het over gaat?'

Weer werd er heel lang gearzeld. 'Zeg hem maar dat het om Tabrina gaat.'

Evettes hart miste een slag. 'Tabrina?'

'Tabrina Jackson. Hij weet wel over wie ik het heb.'

Evette wist over wie ze het had. Maar waarom zou Tabrina Jackson na al die jaren contact willen zoeken met Judd? 'Heeft hij het nummer?'

Ze krabbelde het telefoonnummer dat de vrouw haar gaf achter op een reclameblaadje dat gisteren binnengekomen was. Ze wilde het nummer herhalen voor de vrouw, maar die had al opgehangen.

Carla Jackson Greene ... Een familielid van Tabrina misschien? Maar waarom zou iemand Judd bellen over zijn vroegere vriendinnetje uit zijn studententijd? Een vrouw waar hij kort mee verloofd was geweest. Dat was, wat zou het zijn ... bijna zeven jaar geleden nu? Het beeld van een

adembenemend mooie vrouw dreef vanuit haar geheugen omhoog – de gladde donkere huid van Tabrina en de volle trekken van haar Afro-Amerikaanse erfgoed. Evette had al jaren niet meer aan haar gedacht, hoewel ze toen ze net getrouwd was aardig wat tijd had verspild met zich afvragen of Judd nog steeds aan de vrouw dacht waar hij bijna mee getrouwd was.

Ze liep naar het keukenraam en keek naar buiten. De regen geselde de oprit en spatte in grote druppels weer op. Waar was Judd? Ze had hem al thuis verwacht. Toen ze bij het raam vandaan stapte, ving ze haar spiegelbeeld in het donkere raam op. Haar haren hingen slap door de vochtigheid in de keuken en opeens voelde ze zich oud en slonzig.

Verzonken in oude, onprettige gedachten draaide ze zich om, pakte het doosje lucifers en liep naar de ontbijthoek waar ze de tafel voor twee had gedekt. Ze schoof het doosje open, streek met de lucifer over de ruwe zijkant ervan en hield het vlammetje bij elk lont. De zure geur van zwavel brandde in haar ogen, maar in de kaarsen bloeide een vlam op. Ze schudde de lucifer uit en liep naar het fornuis om weer in de stoofpot te roeren.

Even later legde ze de lepel neer en plaatste zachtjes een hand op haar buik. Haar maag speelde weer op. Dit keer wist ze niet of het de schuld was van haar zwangerschap of van de geur van de runderstoofpot.

2

Judd McGlin leunde over het stuur heen en tuurde door de voorruit naar de donderwolken die zich boven zijn hoofd samenpakten. Hij had mazzel als hij erin slaagde thuis te komen voordat de wolken hun inhoud zouden uitgieten. Maar het leek erop dat hij recht de storm binnenreed.

Het was razend druk op het werk, omdat ze midden in het belastingseizoen zaten. En met zijn parttime werk als trainer was het al niet veel beter gesteld. Hoe had hij het toch in zijn hoofd gehaald dat hij een baan als accountant kon combineren met het trainen van het plaatselijke basketbalteam? Het toernooiseizoen begon bijna en de training vanavond was niet goed gegaan.

Hij zuchtte. Zijn luie stoel en de avondkrant lonkten. Het avondeten zat in de zak van Taco Bell op de passagiersstoel naast hem en verspreidde een heerlijke geur. Evette had in een tv-reclame een bepaalde burrito gezien die ze dolgraag wilde proberen en hij kon niet wachten om haar gezicht te zien wanneer hij haar de zak overhandigde.

Hij had haar overdag even moeten bellen om te zien hoe het met haar ging, maar de tijd was door zijn vingers geglipt. De gedachte aan zijn vrouw beroerde een snaar in zijn binnenste. Hoe belabberd Evette zich ook voelde, ze had die spreekwoordelijke moederlijke gloed over zich. Hij vond het

heerlijk om te zien hoe ze elke dag van haar zwangerschap koesterde.

Ze had al vanaf hun trouwdag verlangd naar een baby. Hij had haar er met moeite van weten te overtuigen dat hij zijn opleiding af moest maken voordat ze een gezin zouden stichten.

Hun opwinding was weggeëbd toen de maanden verstrekten zonder dat ze zwanger werd. Na vier jaar van proberen, met twee vroege miskramen en twee operaties voor Evette, waren ze uiteindelijk aan het eind van hun mogelijkheden gekomen.

En natuurlijk was dat het moment waarop God ingreep.

Een baby. Die gedachte maakte hem het ene moment dolblij en het andere moment doodsbang.

Hij kon zich nog steeds verwonderen over de dag dat Evette hem de blijde boodschap gaf. Ze waren overdreven voorzichtig geweest in het begin, als de dood om de baby te verliezen, maar nu was ze bijna vier maanden zwanger en de verloskundige had hen verzekerd dat alles precies zo verliep als het hoorde.

Ze hadden het alleen aan enkele van hun naaste familieleden en vrienden verteld, maar als alles bij Evettes volgende afspraak nog steeds goed was, waren ze van plan om een groot feest te geven om het officieel aan te kondigen.

Het begon te regenen en de druppels sloegen als naalden op het wegdek, maar zijn afslag was vlak voor hem. Met een beetje mazzel zou hij thuis zijn voordat de bui echt losbarstte.

Tien minuten later drukte hij op het knopje van de afstandsbediening en keek hoe de garagedeur omhoog rolde. Hij was nog steeds niet helemaal aan een automatische garagedeur gewend. Dit nieuwe huis in Hanover Falls was absoluut geen villa, maar het was een grote stap vooruit ten opzichte van de rij appartementencomplexen waar ze de

eerste vier jaar van hun huwelijk gewoond hadden. De hypotheek werkte nog steeds op zijn zenuwen. Hij had iets eenvoudigers gewild, maar Evette had hem overgehaald dit huis in tudorstijl te kopen in de oudste buurt van hun kleine stadje. Hij was gezwicht, omdat Evette al een offer had gebracht door twee uur bij St. Louis en haar familie vandaan te gaan wonen.

Hij drukte nogmaals op het knopje en keek hoe de deur de regen buitensloot voordat hij de zak van Taco Bell greep en door de waskamer naar binnen liep. ‘Hallo, ik ben thuis.’

O, o. Hij rook het eten dat opstond. En als hij op zijn neus af kon gaan, dan was dat veel beter dan het armzalige aanbod in zijn afhaalzak.

De tafel in de hoek was gedekt en Evette stond bij de gootsteen, waar ze een karaf met water vulde. ‘Ha, lieverd,’ riep ze over haar schouder. ‘Ben je nat geworden?’

Hij liet zijn koffertje bij de achterdeur vallen en hield de zak omhoog, waarbij hij gepast schaapachtig probeerde te kijken. ‘Burrito’s. Misschien als tussendoortje later?’

Ze keek hem aan. ‘O, Judd ...’

‘Sorry, ik wist niet dat je gekookt had. Je had gisteravond zin in een van deze dingen, dus ik dacht ...’

Ze trok dat schattige pruilgezichtje waar hij zo van hield. ‘Je bent zo lief. Ik zal ze ... bewaren voor de lunch morgen. Of’ – ze rolde met haar ogen – ‘ik eet ze vanavond en kom vijf kilo aan. En dan is het jouw schuld, maatje.’

Hij lachte. ‘Daar ben ik niet zo bang voor.’

Ze tilde het deksel van de slowcooker en hij kwam achter haar staan, streek haar zijdezachte, donkere haar uit haar nek en wreef met zijn neus over haar hals terwijl zij roerde. ‘Mmm, ruikt heerlijk.’

Lachend legde ze het deksel terug en gaf zich over aan zijn omhelzing. ‘Heb je het over mij of over de stoofpot?’

Hij gaf haar een kneepje in haar wang, boog zich voorover en tilde het deksel van de pan. ‘Allebei.’

‘Goed antwoord, maatje.’

‘Was er nog post?’

‘Nee, maar er was wel een telefoontje voor jou.’

Hij bleef ineens stilstaan bij de eettafel. ‘Kijk eens aan ... Kaarsen? Wat hebben we te vieren? De laatste keer dat er kaarsen op tafel stonden, ging het over de baby. Wacht eens even ... we krijgen toch geen tweeling of zoiets, hè? Zeg alsjeblieft dat we geen tweeling krijgen.’

Weer klonk haar muzikale lach. ‘Nee, mallerd.’ Ze wachtte een tel. ‘Een drieling.’

Hij keek haar aan om er zeker van te zijn dat ze een grapje maakte.

‘Rustig maar.’ Ze klopte op haar buik. ‘Het gaat prima met de kleine Bambino, helemaal alleen hierbinnen.’ Hij deed alsof hij opgelucht het zweet van zijn voorhoofd wiste.

‘Maar er zitten wel tweelingen in de familie Bryant ...’ Ze gaf hem een tikje op zijn wang. ‘Het is maar dat je het weet.’

‘Dat heb je me nooit verteld.’

‘Ik wilde je niet afschrikken.’

‘Alsof dat zou gebeuren.’ Hij nam haar in zijn armen en kuste haar. ‘Maar even serieus ... wat is de aanleiding voor dit heerlijke etentje? Wie weet ga ik hier wel aan wennen.’

‘Ik dacht gewoon dat het kaarslicht leuk zou zijn met al die regen.’

‘En wie heeft er gebeld?’

‘Hè?’ Ze nam de karaf mee naar de tafel en goot water over het ijs in een hoog glas.

Iets in haar stem deed alarmbellen bij hem rinkelen. Hij keek haar aan, maar niets in haar houding bevestigde zijn bezorgdheid. Ze schonk water in een tweede glas.

‘Je zei dat er voor mij gebeld was.’

‘O, ja. Dat was een beetje vreemd.’ Ze keek naar hem en trok haar neus op. ‘Een of andere vrouw. Ze zei dat ze belde over Tabrina Jackson.’

Judds hart miste een slag. Hij slikte moeizaam en probeerde zijn stem normaal te laten klinken. ‘Het was niet Tabrina?’

‘Nee, het klonk als een oudere vrouw. Ze zei alleen dat ze belde *over* Tabrina. Ik ben haar naam vergeten. Op het schermpje stond *Greene*, ik geloof met een “e” erbij, maar er stond geen voornaam. Misschien een initiaal? Ik weet het niet meer.’

Judd was zich bewust van de onderzoekende blik van zijn vrouw. ‘Heeft ze gezegd wat ze wilde?’

‘Nee. Alleen dat je moest bellen.’

‘Ik vraag me af waar dat over gaat.’ Hij wierp een blik op de klok. ‘Heb ik tijd om voor het eten te bellen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ja, hoor. Ik wacht nog wel even met het opscheppen van de stoofpot.’

Hij pakte zijn glas water van de tafel en weerstond de neiging het tegen zijn slaap te houden. Evette gaf hem het blaadje aan waarop het telefoonnummer stond in haar ronde, nauwkeurige handschrift. Maar hij liet de telefoon op de keukentafel liggen. ‘Ik neem hem daar wel,’ zei hij tegen haar en wees met zijn duim in de richting van de woonkamer.

Ze trok haar wenkbrauw bijna onmerkbaar een stukje op, maar ze stelde de vraag niet die in haar blauwe ogen was te lezen.

Hij liep door het huis en zocht zijn toevlucht tot zijn bureau in de kleine slaapkamer waar ze een voorkamer van gemaakt hadden. Tabrina Jackson. Mán. Daar had hij sinds zijn studie niets meer van gehoord. Sinds hij hun verloving had verbroken. Ze hadden geen contact meer gehad na die dag, lang geleden in Simmons Park ... Hij schudde het beeld van zich af. Het had geen zin daar nog bij stil te staan.

Er was een tijd geweest, nadat hij met Evette getrouwd was, dat Tabrina met frustrerende regelmaat zijn gedachten binnendrong. Maar toen de jaren verstreken en zijn liefde voor zijn vrouw zich verdiepte, werd Tabrina een ver weg gestopte pagina in het fotoalbum van zijn jeugd.

Ongewild kwam hem een beeld voor ogen. Zachte, gladde huid met de kleur van café au lait. Dik, inktzwart haar. Het beeld van Tabrina's volle, getuite lippen bracht een stroom verrassend vertrouwde – en uitermate ongemakkelijke – gevoelens met zich mee.

Ook Tabrina's amandelvormige, espressokleurige ogen waren niet moeilijk voor de geest te halen, maar de klank van haar stem en de vorm van haar gezicht kon hij niet meer tevoorschijn toveren. Tabrina Jackson. Waar kon dit na al die tijd in vredesnaam over gaan?

Met het blaadje in de hand belde hij het nummer. Een vrouwenstem nam op met een fluisterend: 'Ja?'

'Judd?' De stem van Evette klonk uit de keuken.

Op een rare manier voelde het alsof ze hem erop betrapte dat hij naar de badpakbijlage van *Sports Illustrated* zat te gluren.

Hij drukte op de *mute*-knop en deed zijn best om zijn stem ontspannen te laten klinken. 'Momentje, lieverd, ik ben aan de telefoon.'

Hij drukte nogmaals op de knop. 'Ehm, ja, met Judd McGlin. Ik heb de boodschap gekregen dit nummer te bellen?' De stilte duurde voort. 'Hallo?'

Een zucht klonk in zijn oor. 'Je spreekt met Carla, Judd. De moeder van Tabrina. Carla Greene heet ik nu.'

De moeder van Tabrina. 'Carla ... wauw ... Ik heb ... Hoe gaat het met jou? Woon je nog steeds in St. Louis?'

Waarom belde ze hem?

Ze negeerde zijn stortvloed aan vragen. 'Het gaat om Tabrina. Het is erg, heel erg.' Haar stem brak van alle emoties.

‘Carla?’ Hij ijsbeerde om zijn bureau heen. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze denken dat ze een beroerte heeft gehad. Ze reageert nu al twee weken nergens op. Ze weten niet of ze er ooit nog ... uit zal komen.’

‘Wat? Daar begrijp ik niets van. Wat is er gebeurd?’ Hij kon zich de levendige Tabrina uit zijn geheugen moeilijk comateus in een ziekenhuisbed voorstellen. Hij tastte achter zich, trok de bureaustoel dichterbij en leunde met een knie op de zitting voor steun.

‘Ze weten het niet zeker.’ Een diepe zucht vond zijn weg door de kilometers telefoonlijn. ‘Ze denken dat het misschien een bloedprop is geweest ... of zoiets. We weten het niet zeker. Elke dokter waarmee ik praat zegt iets anders, maar ze lijken allemaal te denken dat ze een beroerte heeft gehad ... het soort dat het brein beschadigt. Ze zorgde niet goed voor haar suikerziekte. Je weet hoe ze was. Ik denk dat ze daar nu de prijs voor betaalt.’

Hij wist het nog. Tabrina had in haar tienerjaren de diagnose suikerziekte gekregen, maar ze had het nooit serieus genomen. Hij had haar een keer naar de spoedeisende hulp moeten brengen toen haar bloedsuikerspiegel torenhoog was en ze zich raar begon te gedragen. ‘Dat vind ik vervelend te horen, Carla ... heel akelig.’

Hij zocht naar woorden. Waarom belde Carla na al die jaren uitgerekend hém op. Tabrina had vast iemand anders in haar leven nu. ‘Ik ... we zullen voor haar bidden. Bedankt. Fijn dat je het hebt laten weten.’

De vrouw schraapte haar keel en meteen kwam er een helder beeld van Tabrina’s moeder in Judds gedachten: een indrukwekkende, zwarte vrouw. Tabrina had hem ooit verteld dat haar moeder in haar tienerjaren wat modellenwerk had gedaan in New York, maar ze had haar glamour blijkbaar

bewaard voor de catwalk. Judd had haar uitsluitend gekend als een taaie no-nonsensevrouw, die meer geschikt leek als worstelaar dan als moeder. Eerlijk gezegd was hij een beetje bang voor haar geweest. Diezelfde scherpe klank in haar stem kwam nu weer tevoorschijn. ‘Dit is niet echt een beleefdheidstelefoontje.’ Ze schraapte nadrukkelijk haar keel. ‘Ik wil dat je komt en je meisje ophaalt.’

Waar had ze het over? Hij hield de telefoon een stukje bij zijn oor vandaan en keek er op dezelfde manier naar als hij naar Carla zou hebben gekeken als ze daar had gestaan. ‘Wat zeg je? Ik begrijp je niet helemaal.’

‘Ik weet dat Tabrina jouw hulp niet wilde, maar ik kan niet zowel voor haar als voor haar meisje zorgen. Tabrina’s vader is een paar jaar geleden overleden en Walt – dat is mijn echtgenoot – is niet zo dol op kinderen en al helemaal niet op kinderen zoals zij.’

Judd herinnerde zich Tabrina’s vader. Harrison Jackson. Een grote man. Minstens 150 kilo, maar hij droeg het goed. Altijd lachend, waarbij hij een rij witte, regelmatige tanden liet zien die helder afstaken bij zijn donkere huid. Harry was Tabrina’s held geweest wanneer zij en haar moeder onenigheid hadden, wat het grootste deel van de tijd het geval was. Tabrina had het muzikale talent van haar vader geërfd en zijn liefde voor geschiedenis en kunst. Ze had het nooit met zo veel woorden gezegd, maar Judd had het gevoel dat ze zich voor Carla schaamde.

Maar wat had dit in vredesnaam met hém te maken? ‘Carla, ik begrijp niet wat je van me wilt.’

‘Je hebt een kind, Judd. Je moet haar komen ophalen. Ze is al bij mij sinds Tabrina in het ziekenhuis ligt, maar ik kan niet nog meer vrij nemen van mijn werk en –’

‘Wacht even, wacht even.’ Judds gedachten gingen als een razende tekeer. ‘Waar heb je het over? Heeft Tabrina een kind?’

‘Tabrina en jij hebben een kind. En jij moet haar komen halen!’ Haar geschreeuw doorboorde zijn trommelvlies en hij trok met een ruk de telefoon weg. Toen hij de hoorn weer bij zijn oor hield, dacht hij gesmoord snikken te horen.

‘Als jij haar niet wilt nemen, dan heb ik geen andere keuze dan de jeugdzorg te bellen.’ Carla’s stem klonk onvast. ‘Het is een goed kind. Ze geeft geen problemen. Maar ik kan dit niet allemaal nog een keer doen. Walt heeft een arbeidsongeschiktheidsuitkering en iemand moet brood op de plank brengen. Trouwens, we weten allebei dat ik het de eerste keer ook niet zo geweldig gedaan heb.’

‘Ben je –’ Hij wilde het glas water pakken, maar gooide het om. Water en half gesmolten ijs stroomden over het bureau en op het tapijt.

Hij vloekte binnensmonds en trok zijn overhemd uit zijn broek om de troep op te deppen. ‘Sorry ... Momentje.’ Hij legde de telefoon neer en zette het glas rechtop. Zijn natte shirt kwam tegen zijn buik aan en zijn adem stokte even. Maar de rilling in zijn binnenste werd niet veroorzaakt door het ijskoude katoen.

Een golf van misselijkheid overspoelde hem. Tabrina en hij waren die nacht te ver gegaan. Alleen die ene keer, maar ... Het besef in hem groeide dat het weleens waar kon zijn waar Carla hem van beschuldigde. Hij pakte de telefoon weer op en probeerde zijn evenwicht te hervinden. ‘Het spijt me ... Zeg je nu dat ... Tabrina denkt dat haar dochter van mij is?’ Ze had daar niets over tegen hem gezegd. Nooit. Had hij hints gemist? Had ze geprobeerd het hem te vertellen?

‘O, ze is echt wel van jou.’ De bitterheid in Carla’s stem kwam hard aan. ‘Jolie is op 3 oktober geboren, zeven maanden nadat jij Tabrina gedumpt hebt. Reken maar uit. Trouwens, als je één blik op haar werpt, is er geen discussie meer mogelijk over wie haar vader is.’

Het bloed in zijn aderen verkilde. Hij wilde wat zeggen, maar in zijn ooghoeken zag hij iets bewegen.

Hij draaide zich om en zag Evette in de deuropening staan met een doodsbleek gezicht.